

Pastorală la Învierea Domnului - 2004

† PIMEN,
Arhiepiscop al Sucevei și al Rădăușilor

Iubitului nostru cler, cinului monahal și binecredincioșilor creștini din de
Dumnezeu păzita noastră Arhiepiscopie, har, milă și pace de la Dumnezeu-Tatăl,
iar de la noi, arhierescă binecuvântare.

*„Eu sunt învierea și viața;
cel ce crede în Mine, chiar
dacă va muri, va trăi.”
(Ioan 11, 25)*

Iubiți credincioși,

Nimic nu înspăimântă pe om mai mult decât moartea și nimic nu-l bucură mai mult decât viața; bucuria pentru viață este cu atât mai mare atunci când omul, după ce a gustat moartea cu trupul, primește din nou viața cu trupul înviat la obșteasca înviere, pentru a trăi nu un număr limitat de zile sau de ani, ci viață veșnică, dar nu în chinurile iadului – ca urmare a păcatului nemărturisit și neiertat în Sfânta Taină a Spovedaniei – ci întru bucuria raiului, ca urmare a trăirii vieții pământești potrivit vocii lui Dumnezeu care este „sfințirea noastră” (I Tesaloniceni 4, 3). Sfințirea noastră o dobândim prin împărtășirea de harul lui Dumnezeu în Sfintele Taine și, cum bine știm, în chipul cel mai deplin în Sfânta Taină a Euharistiei, unde primim Trupul și Sângele Domnului nostru Iisus Hristos, după ce am fost dezlegați de păcate prin Sfânta Taină a Spovedaniei.

Binecredincioși creștini,

Trăim cu toată ființa noastră bucuria Sfințelor Paști pentru că Învierea Mântuitorului înseamnă, așa cum auzim în cântările slujbei sărbătorii, „trecerea noastră de la moarte la viață și de pe pământ la cer”, biruința vieții asupra morții; moartea noastră cu trupul va fi urmată de învierea noastră și cu trupul la sfârșitul veacurilor; întru această credință trăim și murim; această credință ne dă mângâierea în clipe de durere firească, atunci când ne moare cineva din familia noastră.

Temeiul credinței noastre în faptul învierii cu trupul îl avem în înseși cuvintele Mântuitorului: „Eu sunt învierea și viața; cel ce crede în Mine, chiar

dacă va muri, va trăi” (Ioan 11, 25), îl avem în însăși Învierea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, în învierea lui Lazăr (Ioan 11, 43-44) cel mort de patru zile, în învierea fiului văduvei din Nain (Luca 7, 14-15), în învierea fiicei lui Iair (Matei 9, 24-25). În Vechiul Testament avem învierea fiului văduvei din Sarepta Sidonului (III Regi 17, 22), învierea fiului șunamitencii (IV Regi 4, 32-37), învierea oaselor, după cum scrie proorocul Iezechiel (Iezechiel 37, 1-14).

Și natura, prin legile puse ei de Dumnezeu în momentul facerii lumii, ne arată și ne încredințează de faptul învierii: grăuntele de grâu sau de altceva după ce moare, adică după ce putrezește, înviază, cum scrie Sf. Ap. Pavel (I Corinteni 15, 36-37); primăvara spunem cu toții că toate înviază; și câtă bucurie nu este în sufletele noastre!, iar bucuria noastră este și mai mare, nemărginită, în noaptea Sfintelor Paști când „toate s-au umplut de bucurie și cerul și pământul și cele dedesubt, înviind Iisus din mormânt” (din cântările slujbei).

Ce poate fi mai nesocotit decât trăirea vieții pământești fără credința în înviere și viața viitoare veșnică! Merită, oare, să te ostenești atât de mult pe acest pământ ca totul, după un număr de ani, să se sfârșească la marginea mormântului? Lumea, de când este ea și oricât de mult s-ar fi îndepărtat de Dumnezeu, nu și-a pierdut credința în învierea trupului după moarte și în viața ce va să fie, adevăr arătat cu toată limpezimea și de istoria religiilor, de istoria civilizațiilor.

Oamenii, în anumite momente din viața lor, lipsiți de credința în înviere sunt ispițiți să-și trăiască viața spunându-și: „să bem și să mâncăm, căci mâine vom muri!”; este o înșelare, spune Sf. Ap. Pavel, iar „tovărășiile rele strică obiceiurile bune” (I Corinteni 15, 32-33).

Iubiți credincioși,

Strămoșii noștri, dacii, și-au trăit viața călăuziți de credința în nemurirea sufletului. Primind cuvântul Sfintei Evanghelii prin propovăduirea de către Sf. Ap. Andrei, ei au sporit și și-au limpezit pe deplin credința în viața de după moartea trupului, credința în învierea morților; această credință însoțită de curăția sufletului ne-a călăuzit de-a lungul veacurilor, ne călăuzește și ne va călăuzi în veci, zi de zi, clipă de clipă.

Marele nostru poet Mihai Eminescu, luând aminte la greutățile vremii, la pericolul care amenința integritatea morală și spirituală a poporului nostru, și-a îndreptat inima și nădejdea către Dumnezeu și totodată către marele voievod al Moldovei, Ștefan, în „rugăciunea sa românească” *Doina*, prin versurile: „Tu te-nalță din mormânt/ Să te-aud din corn sunând și Moldova adunând...”; această credință în venirea lui Ștefan cel Mare spre ajutorul neamului nostru românesc prin învierea sa din mormântul de la Putna a fost mărturisită și prin tabloul pictat atunci, în care Ștefan cel Mare este înfățișat ieșind, înviind din mormânt. Tabloul a fost adus la Putna cu ocazia primului Congres studentesc al românilor în anul 1871, congres al cărui suflet a fost Mihai Eminescu.

Amintesc aceasta, în cuvântul meu pastoral, ca o mai înainte vestire și pregătire sufletească, dacă-mi dați voie s-o mărturisesc, pentru întâmpinarea marii sărbători în cinstea slăvitului Voievod Ștefan cel Mare la 500 de ani de la strămutarea sa la locașurile de veci într-o nădejdea învierii și a vieții veșnice.

Să întâmpinăm această sărbătoare a întregului nostru popor român călăuziți și de îndemnul creștinesc al poetului nostru nemuritor Mihai Eminescu, cu privire la felul în care trebuie să ne îndreptăm pașii la mormintele marilor noștri voievozi: „Nu merge la mormintele domnilor tăi cu sămânța dezbinării în inimă, ci precum mergi și te împărtășești cu sângele Mântuitorului, astfel împărtășește-ți sufletul tău cu reamintirea trecutului; fără patimă și fără ură între fiii aceleiași pământ care, oricât de deosebiți ar fi în părere, frați sunt, fiii aceleiași mame sunt”.

Cu această pregătire sufletească, împăcați unii cu alții, ca fii ai Bisericii și neamului nostru românesc, să întâmpinăm atât praznicul Învierii Domnului cât și marea sărbătoare de la 2 iulie, sărbătoare care va fi ținută pe întreg pământul țării noastre și chiar peste hotare de toți cei care cunosc și mărturisesc cu recunoștință că Binecredinciosul Voievod Ștefan cel Mare a apărat întreaga creștinătate.

În ziua luminată a Sfințelor Paști, vă întâmpin cu salutul pascal: Hristos a înviat!